

Λόγοι γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου- Σωστή τι στην αδικία

[ρος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

- Γέροντα, όταν με αδικούν, ή καρδιά μου σκληραίνει.
- Για νά μη σκληραίνη, ποτέ να μή σκέφτεσαι ότι φταίει ή πόσο φταίει ό άλλος πού σέ αδικεί, άλλα πόσο φταις εσύ. Βλέπεις, όταν οι άνθρωποι μαλώνουν μεταξύ τους, όλοι τους λένε ότι έχουν δίκαιο, μόνον πού παίρνουν περισσότερο δίκαιο άπ' όσο δικαιούνται, γι' αυτό καί διαφωνούν συνέχεια. Πηγαίνουν στην αστυνομία π.χ., καί ό καθένας λέει: με έδειρε ό τάδε - δεν λέει πόσο τον έδειρε αυτός! - καί τού κάνει μήνυση. Άν σκεφτόμασταν ότι ό πιο αδικημένος είναι ό Χριστός, θά δεχόμασταν με χαρά τήν αδικία. Ένώ ήταν Θεός, κατέβηκε στην γη από πολλή αγάπη καί κλείσθηκε εννιά μήνες στην κοιλιά τής Παναγίας. Ύστερα, τριάντα χρόνια έζησε αθόρυβα. Άπό δεκαπέντε μέχρι τριάντα χρόνων

δούλευε μαραγκός στους Εβραίους. Καί τί εργαλεία είχαν τότε; Ξύλινα
πριόνια
χρησιμοποιούσαν, μέ κάτι καβίλιες ξύλινες. Τού έδιναν καί κάτι σανίδια... καί Τού
έλεγαν:
Φτιάξε αυτό, φτιάξε εκείνο.... Καί πώς νά τά πλανίση; Πλανίζονταν μ' εκείνα τά
γύφτικα
σίδερα, πού χρησιμοποιούσαν τότε γιά πλάνες; Ξέρεις τί ζόρικα είναι; Άντε
ύστερα, τρία χρόνια
ταλαιπωρία! Ξυπόλυτος να πηγαίνη από έδώ-άπό εκεί, γιά νά κηρύττη!
Θεράπευε
αρρώστους, μέ λάσπη άνοιγε τά μάτια των τυφλών, καί αυτοί ζητούσαν
πάλι σημεία.
Έβγαζε τά δαιμόνια άπό τους δαιμονισμένους, άλλα δυστυχώς οι αχάριστοι
άνθρωποι Του
έλεγαν πώς είχε δαιμόνιο! Καί ενώ τόσοι είχαν μιλήσει καί προφητεύσει γι'
Αυτόν, τόσα
θαύματα έκανε, καί τελικά όνειδισμούς, σταύρωμα.

Γι' αυτό οι αδικημένοι είναι τά πιο αγαπημένα παιδιά του Θεού. Γιατί ως
αδικημένοι
έχουν στην καρδιά τους τόν αδικημένο Χριστό καί αγάλλονται στην εξορία καί
στην φυλακή
σάν νά βρίσκωνται στον Παράδεισο, διότι, όπου Χριστός εκεί Παράδεισος.
- Μπορεί, Γέροντα, νά βρεθή κανείς μέ φορτίο μεγαλύτερο άπό αυτό πού μπορεί νά
σηκώση;
- Ό Θεός δέν επιτρέπει φορτίο πάνω άπό τις δυνάμεις μας. Οι αδιάκριτοι άνθρωποι
φορτώνουν βαρύ φορτίο στους άλλους. Πολλές φορές ό Καλός Θεός αφήνει τους
καλούς
ανθρώπους στά χέρια τών κακών, γιά νά μαζέψουν μισθό ουράνιο.
- Το παράπονο, Γέροντα, έχει σχέση μέ τήν αχαριστία;
- Ναί. Μπορεί μάλιστα κάποιος, ενώ τόν φροντίζουν γιά το καλό του, νά
μήν το
καταλαβαίνη, νά νιώθη αδικημένος καί νά παραπονηται. Άν δέν παρακολουθη
τόν εαυτό
του, μπορεί, όταν κάνη ένα σφάλμα καί του λένε νά προσεχή, νά νομίζη ότι τόν
αδικούν καί
νά φθάνη στην αναίδεια. Μιά αδελφή λ.χ. βάζει περισσότερο φάρμακο καί
καίει μέ το
ράντισμα τά φύλλα άπό τις ελιές. Της κάνουν παρατήρηση καί, αντί νά
συναισθανθή το

λάθος της καί νά πή εύλόγησον, νιώθει αδικημένη καί κλαίει. Μέ αδικούν, λέει. Άν έπεφτε ακρίδα καί χαλούσε τά δένδρα, δέν θά μιλούσαν, ενώ τώρα πού τά χάλασα εγώ, φωνάζουν.

Χριστέ μου, μόνον Έσύ μέ καταλαβαίνεις, καί δώσ' του δάκρυα! Μπορεί νά νιώθη καί

χαρά, γιατί σκέφτεται ότι θά έχη μισθό από τήν αδικία πού δέχτηκε και να εύγνωμονη τον

Χριστό! Αυτό είναι μιά λανθασμένη κατάσταση, είναι μεγάλη πλάνη.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr